

ת"פ 33353/02/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד סויטי ת.ז.

ת"פ 33353-02-14
08 יולי 2015

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת נגה שמואלי-מאיר

בעניין: מדינת ישראל
נגד

מוחמד סויטי ת.ז.

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה מזי באני

הנאשם ובא כוחו עו"ד חסונה

הדיון מתורגם לנאשם על ידי עו"ד חסונה

[פרוטוקול הושמט]

מזר דין

כללי:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**"). על פי עובדות כתב האישום, ביום 14/02/2014 בשעה 16:20 או בסמוך לכך, שהה הנאשם, תושב הרשות הפלסטינית, בתחומי מדינת ישראל, בשדרות לכיש בעיר קרית גת, מבלי שהוא מחזיק בידו היתר כדין לכניסה או לשהייה בארץ.

א. טענות הצדדים:

2. המאשימה טענה כי מתחם הענישה בעבירת כניסה לישראל, כאשר זו מבוצעת ללא עבירות נלוות, נע בין חודש מאסר בפועל לבין שישה חודשי מאסר בפועל. באותו המעמד, טענה המאשימה כי ברע"פ 3677/13 **אלהרוש נגד מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים) (להלן: "**הלכת אלהרוש**", "**פרשת אלהרוש**") נקבע כי מתחם הענישה בעבירת כניסה לישראל, כאשר זו מבוצעת ללא עבירות נלוות, נע בין חודש מאסר בפועל לבין חמישה חודשי מאסר בפועל.
3. באשר לפגיעה בערכים המוגנים, טענה המאשימה כי הנאשם פגע באינטרס הציבורי, בביטחונה של מדינת ישראל ובכלכלתה.
4. באת כוח המאשימה ביקשה לאבחן את המקרה הנדון מזה **שבפרשת אלהרוש**, תוך שטענה כי **בפרשת אלהרוש** התייחס בית המשפט למקרה בו דובר בנאשם שאין לחובתו עבר פלילי, בעוד

במקרה דנן עסקינן בנאשם בעל הרשעה קודמת אחת, משנת 2009. משכך, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל.

5. כשנתבקשה באת כוח המאשימה להציג פסיקה אשר יהיה בה כדי לתמוך במתחמי הענישה להם טענה, היא בחרה להציג בפניי גזר דין אשר ניתן בת"פ 33851-07-12. אולם, מיד הוברר כי גזר דין זה ניתן עובר להחלטת בית המשפט העליון **בפרשת אלהרוש**, ומשכך אין בו כדי לבסס את טענתה. לאור האמור, ביקשה המאשימה ארכה לצורך הצגת פסיקה עדכנית, שניתנה לאחר החלטת בית המשפט העליון **בפרשת אלהרוש**. נעתרתי לבקשתה זו של המאשימה, אולם בסופו של יום, לא הוגשה כל פסיקה נוספת מטעמה של המאשימה.

6. מנגד, הסנגור טען כי מתחם העונש אינו דומה לזה שהציגה המאשימה, וכי מתחם העונש הראוי הינו זה שנקבע **בהלכת אלהרוש**, כאשר עברו הפלילי הישן של הנאשם צריך למצוא את ביטוייו בתוך המתחם.

7. הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לעובדה כי מדובר בנאשם שהינו נשוי, אב לילדה, בן למשפחה ברוכת ילדים בת 14 נפשות. כמו כן, סנגורו של הנאשם הפנה לכך שהנאשם מתגורר ביחד עם בני משפחתו, עוזר בפרנסתם. עוד טען סנגורו של הנאשם, כי הרשעתו היחידה של הנאשם, בגין עבירה זהה, הינה ישנה, משנת 2009, כך שאין המדובר באדם רצידיביסט. באותה ההזדמנות, ציין סנגורו של הנאשם, כי האחרון נכנס לשטחי מדינת ישראל ביום מעצרו, וכי נעצר מיד כשסיים את עבודתו והיה בדרכו לשוב לביתו. לטענת הסנגור, הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם חוקריו והודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה.

8. לבסוף, בהתאם לענישה המקובלת במקרים דומים, ביקש הסנגור מבית המשפט להסתפק בימי מעצרו של הנאשם, להשית עליו מאסר מותנה, ובמידת הצורך גם קנס בסכום שאינו גבוה.

9. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, והתחייב כי הם לא יישנו.

ב. דיון והכרעה:

10. בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") אשר הוסף לחוק במסגרת תיקון מס' 113 נקבע עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה, היינו ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם.

11. בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

ב.1. הערך החברתי המוגן שנפגע:

12. כידוע, עבירת הכניסה לישראל שלא כדין טומנת בחובה סיכונים פוטנציאליים לביטחון תושבי ישראל, פוגעת ביכולת המדינה לפקח על הנכנסים והיוצאים מתחומה, מכבידה על רשויות אכיפת החוק ומקשה על הסדרת מדיניות שוק העבודה באמצעות מערכת היתרי שהייה. לצד זאת, נקבע לאחרונה **בהלכת אלהרוש**, כי כאשר עבירת השב"ח מבוצעת לצרכי פרנסה בלבד ותושב השטחים מבקש רק להרוויח את פת לחמו ולשוב לביתו, כי אז ברגיל מידת הפגיעה של התנהגות מסוג זה היא פחותה. צוין כי אין די בפוטנציאל להגברת הסיכון הביטחוני ואף אין די בפוטנציאל להגברת הסיכון לפשיעה פלילית אחרת, כדי לייחס לנאשם הספציפי עוצמת פגיעה גבוהה בערכים המוגנים.

ב.2. מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן:

13. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן בנסיבות המקרה מובילה למסקנה כי אין המדובר בפגיעה

משמעותית ובדרגת אשם גבוהה שכן, עסקינן בעבירה בודדת של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נלוות. הנאשם נתפס כשהוא שוהה בישראל שלא כדין בעיר קרית גת, והמאשימה לא טענה בשום שלב כי קיימת אינדיקציה לכך שהייתה לנאשם כוונה לבצע עבירה ביטחונית כזו או אחרת. לפיכך, נראה כי הנאשם ביצע את העבירה בה הורשע בשל דוחק כלכלי ומרצון להתפרנס. זאת ועוד, כאמור, לעבירת הכניסה לישראל שלא כדין לא ניתלו עבירות פליליות נוספות. לאור אלה, קיים קושי לא מבוטל לקבל את טענת באת כוח המאשימה, לפיה הנאשם בתיק זה פגע בערכים מוגנים של הגנה על בטחון הציבור והמדינה.

14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לפי ס' 40 ט (א) (1)-(5) לחוק העונשין, יש ליתן את הדעת לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, שעיקרן הצורך לפרנס את משפחתו.

15. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט א' רובינשטיין ברע"פ 3173/09 **פראג'ין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים) (להלן: "**פרשת פראג'ין**"): **"למצוקה בה מדובר, כחלק ממכלול נתונים, יש גם משמעות בתהליך העונשי; אף אם אין זה ברור בעליל מיהו הגר המקראי, ניתן אל לבנו בצד הזכות (והרי צד החובה נהיר מאוד ופורט) את דברי התורה (ויקרא י"ט, ל"ג) 'וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אותו, כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך, כי גרים הייתם בארץ מצרים'."**

מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) (להלן: "**פרשת פראג'ין**):

"למצוקה בה מדובר, כחלק ממכלול נתונים, יש גם משמעות בתהליך העונשי; אף אם אין זה ברור בעליל מיהו הגר המקראי, ניתן אל לבנו בצד הזכות (והרי צד החובה נהיר מאוד ופורט) את דברי התורה (ויקרא י"ט, ל"ג) 'וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אותו, כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך, כי גרים הייתם בארץ מצרים'."

ב.3. **מדיניות הענישה הנוהגת:**

16. **בהלכת אלהרוש** עמד בית-המשפט העליון בהרחבה על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת שב"ח לצרכי פרנסה, תוך שנפסק כי מתחם הענישה ההולם לעבירת שב"ח המבוצעת לראשונה לצרכי פרנסה, בהעדר עבירות שנלוו לה, נע בין מאסר על-תנאי לבין מאסר בפועל למשך חמישה חודשים, הכוללים הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל. מתחם הקנס ההולם, כך נקבע **בהלכת אלהרוש**, ינוע מאפס ₪ ועד 2,000 ₪. כב' השופט ס' ג'ובראן ציין בפסק דינו כי לא נעלם מעיניו שקביעת מתחם העונש לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה ככזה שמיועד לעבירה שבוצעה לראשונה, יש משום התחשבות אפרורית בנסיבות העבר הפלילי כבר בשלב קביעת מתחם העונש. עם זאת, לשיטתו, אם הנאשם אוחד בעבר פלילי קודם, ובכלל זה בגין עבירות שב"ח, ניתן להתחשב בכך דווקא במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם, חלף קביעת מתחם ענישה הולם מחמיר מזה שנקבע **בהלכת אלהרוש**.

17. בסופו של דבר, כב' השופט ס' ג'ובראן הותיר את שיקול הדעת בעניין זה בידי בית המשפט הדין בתיק, אשר יבחן את הנסיבות הספציפיות של כל מקרה אשר ידון בפניו, ויקבע האם עברו הפלילי של הנאשם ימצא את ביטויו וישפיע על גדריו של מתחם העונש ההולם, או שמא יש להתחשב בעברו הפלילי של הנאשם במסגרת גזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם. לשון אחר, לפי **הלכת אלהרוש**, מקום בו מבקש בית המשפט לגזור את עונשו של נאשם, אשר בעברו הרשעות קודמות, שהורשע בעבירת שב"ח, הרי שעומדות בפניו שתי חלופות: האחת, קביעת מתחם עונש הולם, אשר יהיה זהה לזה שנקבע **בהלכת אלהרוש**, כאשר עברו הפלילי של הנאשם ילקח בחשבון בעת גזירת העונש בתוך המתחם. השנייה, קביעת מתחם עונש חדש, מחמיר מזה שנקבע **בהלכת אלהרוש**, וזאת כאמור תוך התחשבות בעברו הפלילי של הנאשם.

כלשונו של כבוד השופט ס' ג'ובראן:

"מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הביטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זאת על - פי תנאי הזמן

והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב ביטחוני נתון. אציע לחברי, כאמור, כי נעמיד את מתחם העונש ההולם לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה שנעברה לראשונה ובהיעדר עבירות נלוות, באופן הבא: עונש מאסר שנע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך חמישה חודשים אשר יכללו הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל. מתחם העונש לקנס ינוע בין 0 ₪ לבין 2000 ₪".

"אם לנאשם יש עבר פלילי, ובכלל זה עבירות שב"ח, ניתן להתחשב בכך במסגרת גזירת העונש "בתוך המתחם". זאת משום שעבר פלילי הוא נסיבה שאינה קשורה בביצוע העבירה, שחלה הוראת סעיף 40א(11) לחוק העונשין ומאפשרת התחשבות בה בעת גזירת העונש בתוך המתחם". לא נעלם מעיני שקביעת מתחם העונש לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה ככזה שמיועד לעבירה שנעברה לראשונה, יש משום התחשבות אפריונית בנסיבת העבר הפלילי כבר בשלב קביעת מתחם העונש. כאמור, כאשר עבירה נעברת יותר מפעם אחת, ניתן להתחשב בזה בתוך המתחם, וניתן גם לערוך מתחם עונש הולם שונה - ושיקול הדעת בעניין זה נתון לבית המשפט הדן [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ.]".

18. אכן, אחד הנימוקים המרכזיים שהציג בית-המשפט העליון למתחם הענישה ההולם כפי שנקבע **בהלכת אלהרוש**, היה כי כאשר מדובר בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין לצרכי פרנסה בלבד ללא ביצוע עבירות נלוות, הרי עוצמת הפגיעה בביטחון המדינה היא פחותה. לגישת המאשימה, נימוק זה אינו תקף כאשר מדובר בנאשם שהינו בעל עבר פלילי, שכן לשיטתה נאשם זה כבר הוכיח בעבר כי הוא לא נרתע מלתת ידו לביצוע עבירות כנגד בטחונה של מדינת ישראל ואזרחיה. לפיכך, נטען כי בעניינו של הנאשם, ישנה הצדקה לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר יותר. לדידי, עמדה זו טומנת בחובה מספר קשיים שלא ניתן להתעלם מהם:

19. ראשית, לדידי, עמדתה הגורפת של המאשימה, לפיה **בכל** מקרה בו לנאשם בעבירות שב"ח יש עבר פלילי, שומה על בית המשפט לקבוע מתחם עונש מחמיר מזה שנקבע **בהלכת אלהרוש**, אינה עולה בקנה אחד עם **הלכת אלהרוש** עצמה. כפי שצינתי זה עתה, **בהלכת אלהרוש** נקבע כי מקום בו מדובר בנאשם בעל עבר פלילי, אין הכרח לקבוע מתחם עונש מחמיר שגדרי הרף התחתון שלו הינו מאסר בפועל, ובית המשפט הדן בתיק אינו מחויב לעשות כן, אלא הדבר נתון לשיקול דעתו.

20. שנית, עבר פלילי או בטחוני של נאשם, כשלעצמו, מהווה נסיבה שאינה קשורה בביצוע העבירה, וככלל אינו אמור להוות שיקול בגדר קביעת המתחם (ראו: סעיפים 40ג, 40ט, 40א לחוק העונשין). משכך, בהתאם **להלכת אלהרוש** ניתן לדידי במקרים חריגים ויוצאי דופן בנסיבותיהם לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר מזה שקבע בית המשפט העליון לעבירה של שהיה שלא כדין, עת מדובר למשל, בנאשם רצידיביסט, אשר מפגין זלזול בוטה כלפי החלטות בית המשפט פעם אחר פעם ומוכיח כי אין לו כל מורא מפני החוק ושלטון החוק, או במקרה בו תהינה אינדיקציות בחומר הראיות לכך שמטרת הכניסה לישראל לא נבעה אך בשל צרכי פרנסה. אין המדובר ברשימה סגורה, ומבלי לקבוע מסמרות ברי, כי במקרים חריגים בהם עברו הפלילי של הנאשם יוצר פוטנציאל גבוה לפגיעה קונקרטית בביטחון המדינה ייטה בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר מזה שנקבע **בהלכת אלהרוש**. בכל מקרה, ההחלטה בעניין קביעת מתחם העונש ההולם, נוכח קיומו של עבר פלילי העומד לחובת הנאשם, מוטלת לפתחו של בית המשפט הדן בתיק, אשר יחליט בכל מקרה ומקרה לגופו של עניין, ולא בהכרח יסטה מהמתחם אשר נקבע **בהלכת אלהרוש**. כל זאת, כאמור, בהתאם למתווה שקבע כבוד השופט ס' ג'ובראן:

"כאמור, כאשר עבירה נעברת יותר מפעם אחת, ניתן להתחשב בזה בתוך המתחם, וניתן גם

לערוך מתחם עונש הולם שונה - ושיקול הדעת בעניין זה נתון לבית המשפט הדן."

21. שלישית, לגופו של עניין, מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם עולה כי לנאשם הרשעה אחת משנת 2009 בעבירה זהה לזו שהורשע בה כעת, כניסה לישראל שלא כדין. בגין עבירה זו, נדון הנאשם לעונש מאסר בפועל למשך שלושה חודשים ויום. את עונש המאסר סיים הנאשם לרצות עוד בשנת 2009. מאז ועד היום חלפו כ- 6 שנים, במהלכן לא הורשע הנאשם בכל עבירה נוספת (למעט עבירת השב"ח מושא התיק הנוכחי). כאמור, אין חולק כי הנאשם נתפס כשהוא שוהה בישראל שלא כדין בעיר קרית גת וכי בחומר החקירה אין אינדיקציה ממשית לכך שמטרתו הייתה אחרת מאשר צרכי פרנסה. הנה כי כן, אף אם לצורך הדיון בלבד אלך לשיטת המאשימה המבקשת לבחון את עברו הפלילי של הנאשם כבר בשלב קביעת המתחם, קשה יהיה לקבוע כי כניסתו של הנאשם שלא כדין לישראל יצרה, כשלעצמה, פוטנציאל גבוה לפגיעה קונקרטית בביטחון המדינה באופן המצדיק קביעתו של מתחם ענישה הולם נפרד.

22. לדידי במקרה זה, מן הראוי לשמר את הגישה ההדרגתית שנקבעה בפרשת פראג'ין וליתן לנאשם הזדמנות אמיתית להפקת לקחים, מן הקל אל הכבד ואל הכבד ממנו.

23. בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי מתחם הענישה ההולם שנקבע **בהלכת אלהרוש**, תקף גם לעניינו של הנאשם. זאת ועוד, אני בדעה כי אין מקום לחרוג ממתחם הענישה ההולם לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור זאת, בהעדר כל אינדיקציה קונקרטית לכך שבמסגרת ביצוע עבירת השב"ח הנוכחית, ניסה הנאשם לפגוע בשלום הציבור בישראל. אף אין כל הצדקה לחרוג מהמתחם לקולא משיקולי שיקום. בהתאם לכך, יש לגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שנקבע.

ב.4. גזירת הדין:

24. ראשית, באשר לגזירת העונש בתוך המתחם אשר קבעתי לעיל, מצאתי לנכון לציין ולקבוע כי לא מקובלת עלי גישת המאשימה, לפיה **בכל** מקרה בו מדובר בנאשם בעל עבר פלילי שהורשע בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, יש להשית עליו עונש הכולל רכיב של מאסר בפועל. גישה זו אף לא עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית המשפט העליון ועם תורת הענישה האינדיבידואלית.

25. יצוין, כי גישה דומה, המבקשת לאמץ "עונש טיפוס" הובעה על ידי המאשימה בפרשת **אלהרוש**. כב' השופט ס' ג'ובראן בחר לדחות עמדה זו מכל וכל, תוך שקבע:

"לטענת המשיבה יש לקבוע 'עונש מתאים טיפוס' של חודש מאסר לנאשמים בביצוע עבירת שב"ח לצרכי פרנסה. טענה זו אין בידי לקבל...".

לאחר שפירט את טעמיו לכך, קבע כב' השופט ס' ג'ובראן:

"כיוון שמצאתי שאין מקום לקבוע 'עונש מתאים טיפוס' לעבירה, הרי שלערכאה הדיונית מסור שיקול הדעת המלא להכריע בתוך מתחם העונש ההולם את העונש המתאים לנאשם שלפניה, והיא רשאית להתחשב בנסיבות המנויות בסעיף 40א לחוק העונשין וכן בשיקולי הרתעה לפי סעיפים 40 ו-40א לחוק העונשין".

26. שנית, ולגופו של עניין, כאמור בס' 40ג(ב) לחוק, משנקבע מתחם הענישה יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בס' 40א לחוק, ובכלל זה בנסיבותיו האישיות של הנאשם. בהקשר זה יש לתת את הדעת לנסיבות הבאות: **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו** - מדובר בנאשם בן 29, צעיר יחסית, כשמוכן הדבר כי עונש מאחורי סורג ובריש יפגע בנאשם באופן משמעותי וקיים חשש ממשי שהדבר יוביל לגדיעת מטה לחמו.

הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - בהיות הנאשם מפרנס משפחתו ברוכת הילדים, ברי כי

עונש של מאסר מאחורי סורג ובריא יפגע פגיעה אנושה אף במשפחתו, שכן כל מאסר לריצוי בפועל שיושת עליו, עלול להכביד כלכלית על משפחתו.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו, תוך שהתייצב לדיונים המשפטיים שהיו קבועים בעניינו, ולא נמלט מאימת הדין. לדידי, ניתן לראות בכך כחלק מהמאמצים שעושה הנאשם לחזור למוטב ולתקן את דרכיו.

חלופי הזמן מאז ביצוע העבירה - העבירה בה הורשע הנאשם בוצעה לפני כשנה וחצי. זאת ועוד, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם משוחרר ממעצרו מזה תקופה ארוכה יחסית ונמנע מלעבור על החוק בשנית.

עברו הפלילי של הנאשם - כאמור, לנאשם עבר פלילי שאיננו מכביד, הכולל הרשעה אחת מיום 29/03/2009 בגין עבירה זהה, בגינה הוטל עליו עונש מאסר של שלושה חודשים ויום ומאסר מותנה, שאינו תקף עוד.

27. בבואי לגזור את דינו של הנאשם בגדרי המתחם אותו קבעתי נתתי דעתי לשיקולים לקולא וביניהם: הודאתו של הנאשם במיוחס לו ונטילת האחריות מצדו, נסיבותיו האישיות עליהם עמד הסנגור בטיעונו, לרבות הדוחק הכלכלי שהניע אותו לבצע את העבירה, חיסכון בזמן שיפוטי יקר, חרטתו של הנאשם על מעשיו, העובדה כי לעבירת הכניסה לישראל לא ניתלוותה עבירה פלילית נוספת ולעובדה כי הנאשם התייצב לכל הדיונים המשפטיים שנקבעו בעניינו. כמו כן, לא נעלמה מעיני העובדה כי מיום ביצוע העבירה מושא כתב האישום ועד היום לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים.

כמו כן, נתתי דעתי לשיקולים לחומרא וביניהם: עברו הפלילי של הנאשם, אף שכאמור אינו מכביד, ושכיחותה של העבירה והסכנה הרובצת לפתחה של המדינה משנפגעת זכותה לקבוע את זהות הבאים בשעריה. בהתחשב בכל אלה אני סבורה כי במקרה שלפני העונש הראוי אמור להימצא במקום הקרוב יותר לרף התחתון של המתחם שקבעתי לעיל.

28. בהתחשב בכל אלה אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. 4 ימי מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 14/02/2014 ועד ליום 17/02/2014. למען הסר ספק הנאשם סיים לרצות את ימי מאסרו.
 - ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור הנאשם כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
 - ג. התחייבות כספית בסך של ₪ 5,000 שלא לעבור עבירה בה הורשע למשך שנתיים מהיום. לא יחתום הנאשם על ההתחייבות, ייאסר למשך 15 ימים.
 - ד. קנס כספי בסך ₪ 1,500 או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 90 יום מהיום.
 - ה. ככל שקיימת הפקדה כספית במסגרת הליך המעצר הקשור לתיק זה, הקנס יקוזז מסכום ההפקדה - ככל שלא קיים עיקול על כספים אלה והיתרה תושב לנאשם.
- זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבימ"ש מחוזי ב"ש.

**ניתנה והודעה היום כ"א תמוז
תשע"ה, 08/07/2015 במעמד
הנוכחים.
נגה שמואלי-מאיר, שופטת**